

ASSEPOESTER MET SNEAKERS

Een komedie in drie bedrijven

door

NATHALIE DAEMS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ASSEPOESTER MET SNEAKERS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **NATHALIE DAEMS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2024/0220/033
ISBN 9789038517575

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames en 4 heren)

SANNE, een jongedame van 20 à 30 jaar. Haar vader, een eigenaar van een startende brasserie, is vroeg gestorven. Hij had een relatie met een vrouw die al twee dochters hadden. Toen haar vader stierf, heeft haar stiefmoeder de zaak overgenomen maar weinig aandacht aan haar geschonken. Sanne moest werken als dienstmeid. Ze is zot op sneakers (voor haar vader stierf, heeft hij haar een paar gekocht voor haar verjaardag).

STEVE, de barman van 40 à 55 jaar. Hij is een enthousiaste man die zich ontfermt over Sanne. Een jeugdvriend van de vader van Sanne. Hij helpt Sanne mee in het plan dat ze samen ontwikkelen.

FRANK, een koerier van 40 à 55 jaar. Getrouwd. Een goedlachse maar naïeve man. Komt altijd iets drinken tijdens zijn 'pauze'. Hij stoeft over zijn kookkunsten. Ook hij helpt Sanne.

VICTORIA, de stiefmoeder van Sanne en eigenares van de brasserie. 45 à 60 jaar. Ze heeft een hoge dunk van zichzelf en vindt dat ze recht heeft op een rijkelijk leven.

STELLA, de oudste dochter van Victoria. Even oud als Sanne. Eigenwijs en egoïstisch. Vindt zichzelf het mooiste meisje van heel het land. Liefelingsdochter van Victoria.

KAREN, de jongste dochter van Victoria. Ze is vooral bezig met haar gsm en social media. Ze heeft een oogje op Frank.

OLIVIER, een jongeman van 25 à 35 jaar. De zoon van de gouverneur en neefje van de eigenaar van een grote brouwerij. Hij is mee in de zaak gestapt. Hij doet vooral alles wat met horeca te maken heeft. Hij wilt er zelf iets van maken. Hij wordt verliefd op Sanne.

LAURENS, de oom van Olivier. Man van 50 à 60 jaar. Eigenaar van de brouwerij.

DECOR

Een totaal verouderd en verloederd café. Een oude maar mooie toonbank, verder enkele tafels en stoelen. Deuren naar de keuken, naar de privévertrekken en naar buiten toe.

EERSTE BEDRIJF

(Het is bijna middag. Sanne is aan het poetsen.)

SANNE: *(naar het publiek)* Mijn naam is Sanne. Ik werk als poetshulp in dit “mooie” café. Het is niet mijn droomjob maar het was de enige manier om hier te mogen blijven want dit café is van mijn stiefmoeder. Neen, eigenlijk van mijn vader maar die is er niet meer. Mijn vader had een droom en dat was om een succesvolle brasserie te openen in zijn geboortestad. Hij vond dit pand en was op slag verliefd en niet alleen op het gebouw. De toenmalige eigenaar had een dochter en toen mijn vader haar zag, wist hij meteen dat hij met haar wilde trouwen. En dat deden ze ook. Ze gingen hier samen een brasserie uitbaten. Toen werd zijn vrouw zwanger en 9 maanden later werden ze trotse ouders van een dochter. Ja, jullie kunnen het al raden. *(duidt zichzelf aan)* Dus hoe komt het eigenlijk dat ik hier nu sta te poetsen, de brasserie een café is geworden en mijn stiefmoeder eigenaar is? Mijn moeder stierf toen ik nog een klein meisje was. En toen waren we nog met twee. Papa was er kapot van en stortte zich volledig op zijn werk. Begrijp me niet verkeerd, hij was er nog voor mij maar niet meer zoals in de tijd dat mama er nog was. Hij zei dat hij zijn droom niet mocht loslaten. Ik denk dat hij vooral mama niet wou loslaten. Een paar jaar nadat mama stierf, ontmoette hij mijn stiefmoeder. Ze was een lieve vrouw met twee dochters. Ze wou voor papa en mij zorgen en mee in de zaak helpen. En dat deed ze ook. Maar 10 jaar geleden gebeurde iets wat niemand had verwacht: mijn vader stierf. Heel plots. Hij was 's avonds nog laat bezig in de brasserie maar hij kwam niet naar boven. De volgende dag vonden we hem. Eerst kon ik het niet geloven. Hij leek gewoon te slapen. Toen hij begraven was, was dat voor mij het moment dat ik besepte dat papa niet meer terug ging komen. Hij was naar mama gegaan. Maar mijn stiefmoeder en mijn stiefzussen waren er nog wel, dus was ik niet alleen. Ik zou het redden, ik ging terug gelukkig worden en we gingen samen de droom van papa en mama verder zetten. Maar zij hadden andere plannen. Mijn stiefmoeder veranderde van een liefdevolle, zorgzame vrouw in een egoïstische, hebzuchtige vrouw. De brasserie wou ze niet meer. Het werd een café en iemand anders moest het maar draaiende houden terwijl zij met de winst kon doen wat ze wou voor zichzelf en haar dochters. Ze gaf mij de keuze: ofwel vertrekken ofwel blijven, maar dan moest ik werken voor de kost. Ik koos ervoor om te blijven. Mijn kamer was mijn kamer niet meer. Ik moest maar in één van de ruimtes van de zaak gaan slapen. Maar wat kon ik doen? Als ik weg zou gaan, dan had ik niks meer van mijn ouders. En nu vragen jullie je af hoe ik het zo al 10 jaar heb kunnen uithouden? Ik heb geweldige vrienden. Één van mijn vrienden is Steve...

(Steve komt binnen)

Steve is eigenlijk altijd al in mijn leven geweest. Hij en mijn vader kenden elkaar van vroeger en hij werkte mee in de brasserie. Toen mijn vader stierf en mijn stiefmoeder iemand zocht om het café draaiende te houden, heeft hij zich direct kandidaat gesteld. Ik denk niet dat het zijn droomjob was om een café te hebben maar hij wou mij niet in de steek laten. En mijn ouders ook niet.

(Muziek op de achtergrond. Steve zingt mee. Sanne poetst verder.)

STEVE: J'aime, j'aime la vie.

SANNE: Même si c'est une folie.

STEVE: J'aime, j'aime chablis *(hij heeft een fles wijn vast)*

SANNE: Zo gaat de tekst toch niet?

STEVE: Nee maar vrije vers mag toch? En dit is een zeer goede wijn!

SANNE: Jij mag dat, Steve.

STEVE: Dank je wel, Sanne. Je bent een schat.

SANNE: Bedankt Steve...

STEVE: Oei, Sanne. Alles oké? Je ziet er zoals ik uit als ik iemand zie met een outfit die helemaal uit de mode is: teleurgesteld.

SANNE: Neen, niet teleurgesteld. Het is nu 10 jaar geleden dat papa gestorven is.

STEVE: Och kind, dat was ik helemaal vergeten. Sorry.

SANNE: Ik droom nog bijna elke dag over hoe we hem vonden. *(gaat aan tafel zitten en begint te wenen)*

STEVE: Oh Sanne... *(gaat naast Sanne zitten)* Je had hem nooit zo mogen vinden. Dat is te traumatisch voor een jong meisje.

SANNE: Hij leek gewoon te slapen. Hij zag er zo vredig uit.

STEVE: Hij leek zelfs bijna te glimlachen.

SANNE: *(staat op)* Waarom heeft hij mij dat aangedaan? Waarom moest hij mij zo verlaten? Wie doet nu zoiets? Je eigen kind verlaten? En voor wat?

STEVE: Sanne...

SANNE: Hoe egoïstisch kon hij zijn? Zag hij mij dan niet meer graag? Of was ik er niet genoeg voor hem?

STEVE: SANNE! *(gaat naar Sanne, houdt haar vast en gaat terug met haar zitten)* Uw papa zag je enorm graag, dat mag je nooit vergeten. En natuurlijk was je er altijd voor hem maar je was nog zo jong. Het was niet jouw verantwoordelijkheid om voor hem te zorgen.

SANNE: Waarom, Steve? Waarom is hij weggegaan?

STEVE: Ik ga je iets vertellen... iets wat hij mij gezegd heeft, een paar dagen voor hij stierf. Hij zei mij dat hij al een tijdje slecht sliep. Hij kreeg telkens dezelfde droom.

SANNE: Waarover droomde hij dan?

STEVE: Hij droomde over uw mama.

SANNE: Mama?

STEVE: Ja. Hij leek zo gelukkig toen hij over zijn droom vertelde. Hij droomde dat hij en jouw mama samen waren en ze heel de tijd over jou aan het praten waren. Hoe je een sterke, prachtige jongedame bent geworden en dat je het zeker zou redden. En hoe hard je op je mama lijkt. Maar blijkbaar heb je het karakter van je papa.

SANNE: Echt?

STEVE: Ja. Ik denk dat je papa langzaamaan uitgeput geraakte van de strijd tegen zijn verdriet. Zijn lichaam was op. Hij wou niets liever dan bij je blijven maar hij was er van overtuigd dat je het zou redden.

(Ze knuffelen elkaar en stilte.)

SANNE: Ik denk dat hij graag naar mama wilde gaan.

STEVE: Ja, ik denk het ook.

SANNE: Ik ben blij dat jij toen bij mij was.

STEVE: Ik ben er nog altijd.

SANNE: Ik weet het maar ik bedoel...

STEVE: Ik weet het, ik weet het.

(Stilte.)

(zingt) I'm singing in the rain. I'm singing in the rain. Lalalala...

SANNE: Papa zijn lievelingsliedje.

STEVE: Inderdaad en dat van je mama. Ze hebben zelfs hun openingsdans gedaan op dit nummer.

SANNE: Echt waar? Dat wist ik niet.

STEVE: Oh ja. Ze hebben er een leuk dansje op gedaan. En, geloof het of niet, hij was degene die startte met vrije vers.

SANNE: Klopt, dat was ik vergeten.

SAMEN: *(zingen)* I'm singing in the rain. There goes my filet americain. *(ze lachen)*

SANNE: Dank je wel. Jij weet altijd hoe je mij moet opvrolijken.

STEVE: Tja, dat heb of dat heb je niet.

SANNE: *(kijkt rond)* Papa had nog zoveel dromen. Hij zou hier een succesvolle brasserie van maken, samen met mama. Een brasserie waar iedereen in deze stad welkom was en waar ze altijd lekkere gerechten konden eten met de meest verse ingrediënten van lokale producenten. En nu is het een café, er komt bijna niemand en we halen onze producten bij producenten die niks met de stad of deze streek te maken hebben.

STEVE: Maar het is wel een café met één van de mooiste werknemers in heel de buurt.

SANNE: Vleier.

STEVE: Ik heb het over mezelf.

SANNE: Pfff, hoe is het zo ver kunnen komen?

STEVE: Ach Sanne, wie zal het zeggen. Ik weet nog toen je mama stierf. Je papa was er zo kapot van dat hij niet meer helder kon nadenken. Dit gebouw was voor hem nog het laatste wat hij van jouw moeder had. En hij wou dat koste wat kost behouden. En toen de crisis uitbrak, hadden de lokale producenten het heel moeilijk. Ze konden bijna niets meer leveren. Dus moest je papa ergens anders gaan kijken.

SANNE: Waarom is hij na de crisis niet terug naar zijn oude leveranciers gegaan?

STEVE: Dat komt door je "lieve" stiefmama. Zij is niet van de streek en de producten van hier vond ze niet goed genoeg. En toen je papa op zoek moest gaan naar andere producenten, was dat haar kans om datgene wat zij lekker vond te laten leveren en je papa had geen andere keuze haar wil te accepteren.

SANNE: Dat heb ik nooit geweten.

STEVE: Och kind, ik wilde je er niet mee lastig vallen. En je papa was zo blind van verdriet dat hij niet eens doorhad wat er aan het gebeuren was.

SANNE: Wat bedoel je?

STEVE: Victoria was langzaamaan bezig deze zaak te veranderen in wat zij wou. En je papa moest volgen. De arme man kon niet anders want anders was hij alles kwijt. Denk je nu echt dat Victoria pas veranderde in het mens dat je vandaag kent toen je vader stierf? Neen neen, dat was al veel langer bezig maar niemand zag het, behalve ik.

SANNE: Waarom heb je toen niks gedaan? Of iets tegen papa gezegd?

STEVE: Dat heb ik gedaan. Verschillende keren. Maar hij wou niet luisteren. Hij zei dat Victoria het goed meende met de toekomst van de zaak en ook wou zorgen dat hij het niet zou kwijt geraken. Dat was het enige wat telde voor hem. De dood van je mama heeft meer veroorzaakt dan je denkt.

SANNE: Ocharme papa.

STEVE: Ja, ocharme papa. Hij had geen schijn van kans. En toen stierf hij. Victoria kon de brasserie niet alleen draaien. Eigenlijk had ze er ook geen zin in dus koos ze de gemakkelijkste weg, maakte er een café van, zorgde ervoor dat ze hier niks meer moest doen behalve profiteren van de winst. Maar ja, veel winst is er de laatste tijd niet meer. Kom, we zullen maar eens verder doen. Ik hoop dat Frank op tijd hier is met de bestelling. Want boze klanten kan ik missen als kiespijn.

SANNE: Hij zal zo direct wel hier zijn. En anders zien we hem wel tijdens zijn "pauze".

STEVE: Oh neen, dan kan ik alles zelf naar binnen slepen. En ik heb net mijn nagels laten doen.

(Frank komt binnen.)

FRANK: Hier is uw favoriete leverancier en klant!

STEVE: Je zou bijna denken dat hij het getimed heeft.

FRANK: Wat bedoel je?

STEVE: Niks Frank, ik ben blij dat je er bent. Nu kan je mijn bestelling uitladen en vanachter gaan zetten.

FRANK: Wacht, wacht. *(gaat richting de bar)*

STEVE: Wat bedoel je? *(gaat naar Frank)* Niks 'wacht, wacht'. We gaan bijna open en ik heb nog geen enkele cola of water in mijn frigo's staan. Dus hup! Bewegen met die voetjes, naar je camion en breng het maar naar binnen.

FRANK: Het is bijna twaalf uur.

STEVE: En dat betekent...?

FRANK: Dat het pauze is. *(richt zich tot Sanne)* Dag Sanne. Wat zie je er weer prachtig uit vandaag.

SANNE: Dag Frank. Ik ben blij je te zien. Maar zo mooi ben ik niet. Mijn kleren en sneakers vallen bijna uit elkaar.

FRANK: Maar het zijn wel coole sneakers.

SANNE: Dank je wel. Het zijn mijn lievelingssneakers. Papa kocht mij altijd sneakers en toen ik klein was, had ik net dezelfde. Zoals je ziet draag ik ze elke dag. Maar net zoals mijn kleren, zien ze er niet meer uit.

FRANK: Kind, jij ziet er zelfs knap uit in een patattenzak.

STEVE: Hela...

FRANK: Heb je het tegen mij? Mijn naam is Frank. F-R-A-N-K. Frank.

STEVE: Dat bedoel ik niet, Frank. Ik bedoel: Hela, ik wil mijn bestelling hebben.

FRANK: Geduld, geduld. Eerst iets om door te spoelen want ik sta droog. Mag ik een pintje?

STEVE: Het is al goed. Maar daarna in hoge versnelling mijn bestelling binnen brengen.

FRANK: Ja ja. *(krijgt een pintje, gaat zitten aan de bar en begint te drinken)* Aah, dat doet goed.

STEVE: Frank, jij zou het niet hebben overleefd in Amerika in de jaren 20.

FRANK: Wat was er dan in Amerika in de jaren 20?

SANNE: Drooglegging.

FRANK: Oei, dan hadden de vrouwen toch een serieus probleem.

SANNE: Waarom alleen de vrouwen?

FRANK: Ja, als hun leggings zo droog waren toen. Dat had dan fel geschuurd tussen hun benen.

STEVE: Neen Frank, de drooglegging is iets heel anders. In de jaren 20 was er een alcoholverbod in Amerika.

FRANK: Neen, echt? En is het nog goed gekomen?

SANNE: Ja, Frank. Het is goed gekomen. Er is geen alcoholverbod meer.

FRANK: Oef, gelukkig. Chance dat dat hier niet is. Dan had ik geen drank om te drinken en te leveren.

STEVE: Inderdaad. Maar liefst niet in die volgorde.

FRANK: Neen neen, ik drink niet als ik aan het werk ben. Alleen tijdens mijn pauzes.

SANNE: Wat zouden we zonder u moeten, Frank?

FRANK: Dat is lief, kind. Heb je toevallig iets om te eten? Want ik heb honger.

SANNE: Alleen maar chips en nootjes.

FRANK: Dat is niet veel. Over honger gesproken!

STEVE: Ja?

FRANK: Ik heb ons Mireille gisteren eens goed verwend.

STEVE: Frank, too much information!

FRANK: Neen neen, dat niet. Pas op, ik probeer wel hoor. Dan zeg ik: 'Ik kom een pakketje leveren' en dan zegt zij 'maar menneke, is dat alles? Daarvoor doe ik mijn brievenbus niet open, hoor'.

SANNE: Dat was wel too much information, Frank. Wat wou je eigenlijk zeggen?

FRANK: Ik heb gisteren nog eens goed gekookt voor mijn vrouw.

SANNE: Je weet wat ze zeggen.

FRANK: Neen, wat zeggen ze dan?

SANNE: De liefde gaat door de maag.

FRANK: Serieus? Dat is straf.

SANNE: Wat heb je gemaakt?

FRANK: Ons Mireille is zot van omelet dus heb ik een omeletje met tomaat en kaas gemaakt. Ze zei dat het om duimen en vingers van af te likken was. Zo lekker dat ze nog meer wou.

STEVE: Allé, de brievenbus gaat misschien niet open maar haar mond wel. En heb je er ook een worstje bij geserveerd?

(Sanne heeft het grapje van Steve door en begint te lachen.)

FRANK: Neen, geen worstje. Die waren net op. Dat was de dag ervoor.

STEVE: Amai Frank. Was het een groot worstje?

FRANK: Goh, valt wel mee. Ze zei dat ze al groter heeft gehad.

(Sanne is ondertussen hard aan het lachen.)

FRANK: Wat is er zo grappig? Mag ik meelachen?

SANNE: Oh nee, Frank. Steve is je gewoon aan het plagen met die worsten.

STEVE: Mijn worst krijgt hij niet, hé.

FRANK: Heb jij worsten?

STEVE: Als ik chance heb. Worsten zo groot dat het niet normaal is. Ik kan het soms zelf niet geloven.

FRANK: Amai. En welke soorten?

STEVE: Dat is heel divers. Soms klein, soms groot. Soms wat pikant maar soms ook....

SANNE: Stop, stop. Zo direct plas ik in mijn broek van het lachen.

FRANK: Ik begrijp nog altijd niet wat er zo grappig is.

SANNE: Dat is niet nodig, Frank. Zolang jouw Mireille content is, is het goed. *(doet teken naar Steve dat hij moet ophouden)*

FRANK: Heel content. Ze zegt dat ik de beste kok ben van heel de stad. Oh, kijk nu. Mijn pintje is op en ik heb nog pauze. Krijg ik nog eentje? Ik sta nog altijd een beetje droog.

STEVE: Nog eentje maar dan is het genoeg en ga je beginnen werken.

FRANK: Komt voor elkaar. *(drinkt het uit)* En wat nieuws?

STEVE: *(gefrustreerd dat Frank niet begint te werken)* Het gewoonlijke. Weinig volk maar madam en haar twee krenge gaan op stap alsof de geldkraan elke dag openstaat terwijl wij hier met ons twee de boel draaiende moeten houden.

FRANK: Een geldkraan kan toch handig zijn en fijn als iedereen er van kan genieten.

SANNE: Ja, dat is waar.

FRANK: Sorry dat ik het zeg, Sanne. Maar wat heeft jouw pa toch gezien in dat mens? Niks dan miserie.

STEVE: Jij bent je subtiele touch ook niet kwijt, hé.

FRANK: Hoezo?

SANNE: Het is oké Steve. Papa is vandaag tien jaar dood.

FRANK: Oh kind, sorry. Dat was ik helemaal vergeten. En hoe voel je je?

SANNE: Het gaat wel.

FRANK: Echt sorry. Ik had dat niet mogen zeggen. Je pa was een toffe gast. Ik heb altijd goed met hem kunnen samenwerken en zelfs toen het wat moeilijker ging, mocht ik blijven leveren. En ik kreeg altijd een pintje met iets lekkers erbij als ik hier kwam. En jij, als kleine meid, moest altijd mee snoepen.

SANNE: Jij bent er ook altijd voor mij geweest Frank. Papa kon goed koken. Niemand kon aan zijn aperitiefhapjes weerstaan.

FRANK: Dat is waar. Ik miste soms wel een eitje of wat kaas.

STEVE: Jij met je eieren.

FRANK: Dat is lekker en gezond.

SANNE: Als je volgende keer komt, zal ik een omeletje voor je maken.

FRANK: Dat is lief, Sanne. Jij weet hoe je mensen blij kunt maken. Vergeet je er ook niet een beetje kaas bij te doen? Dat eet ik ook graag.

STEVE: Eieren met kaas. Je bent precies een muis met een ei-complex.

SANNE: Niet op hem letten, Frank. Jij krijgt van mij de volgende keer een omelet met kaas.

FRANK: Dat is een ei-tastisch idee.

STEVE: Mag ik dan nu eindelijk mijn bestelling hebben, Frank? We gaan zo direct open.

FRANK: Voor jou zal ik mijn pauze inkorten en beginnen.

STEVE: Hoe nobel van jou.

(Frank staat op en gaat naar buiten. Sanne zit aan de bar.)

SANNE: Je moet hem niet zo plagen, Steve.

STEVE: *(komt bij Sanne zitten)* Och, hij kan er wel tegen. *(Stilte)* Hij is een goeie man.

SANNE: Ja, dat is waar. Hij is ook altijd hier gebleven. Hij en papa waren goeie vrienden. Volgens mij waren ze zelfs samen naar school geweest. Ze waren de clowns van de klas.

STEVE: Amai nog niet. Ze konden er wat van. Wist je trouwens dat Frank een mooi aanbod van een grote brouwerij had gekregen om daar te gaan werken toen je vader stierf?

SANNE: Echt? Dat heeft hij nooit verteld.

STEVE: Dat vond hij niet nodig want hij had het aanbod geweigerd.

SANNE: Waarom heeft hij dat gedaan? Hij had het veel beter kunnen hebben.

STEVE: Om dezelfde reden dat ik vandaag de dag nog hier ben.

SANNE: Oh Frank. Hoe lief van hem. En hoe lief van jou, Steve.

STEVE: Wij gaan je nooit in de steek laten.

(Ze geven elkaar een knuffel. Frank komt binnen met de bestelling.)

FRANK: Voila, Steve. Hier ben ik met je drank.

(Sanne gaat naar Frank en geeft hem een knuffel.)

SANNE: Dank je wel, Frank.

FRANK: Waarvoor?

SANNE: Voor alles.

FRANK: Goh Sanne. Het is maar water en cola, hoor.

SANNE: Ik weet het maar toch...

FRANK: Jij bent een lief kind. Laat mij nu maar verder doen voor ik nog meer stof in mijn ogen krijg.

STEVE: Je weet het zijn, Frank. Via de keuken naar de voorraadruimte. En als je toch bezig bent, kan je de frigo's ook vullen?

FRANK: Slavendrijver.

STEVE: Je krijgt daarna nog wel een pintje.

FRANK: Daar doe ik het voor! (*gaat naar achter*)

SANNE: Ik zal dan maar een beetje verder doen. Ik heb precies nog niet veel gepoetst.

STEVE: Och, wat maakt het eigenlijk nog uit. Er komt toch geen kat. De enige klant die we vandaag gaan hebben, is Frank. Meer niet.

SANNE: Dat weet je toch niet. Gisteren hadden we wel klanten.

STEVE: De fietsclub van hiernaast. En die zijn alleen maar gekomen omdat wij de enige waren die gisteren open waren.

SANNE: Kom op, Steve. Positief blijven.

STEVE: Hoe doe jij dat toch, Sanne. Ondanks alle problemen blijf jij positief.

SANNE: Het karakter van papa?

STEVE: Amai nog niet. Goed, we zullen dan maar beetje verder doen voor dat de heks van het oosten en haar vliegende apen hier binnenkomen.

(Victoria en haar twee dochters komen binnen. De twee dochters gaan aan de tafel zitten.)

Ongelooflijk. Je moet nog maar hun naam zeggen en daar zijn ze al.

VICTORIA: (*tegen Sanne en Steve*) Wie heeft er gezegd dat jullie mogen gaan zitten.

STEVE: (*tegen Sanne*) En ze bijt ook.

VICTORIA: Wat zei je daar?

STEVE: En ze is een knappe meid ook. Toe vertel, wat is het geheim van uw eeuwige jeugd?

VICTORIA: Een heel leuke vriend met de naam botox. En jij kan precies ook wel wat hulp van hem gebruiken.

STEVE: Ik heb al genoeg hulp van andere vrienden om mij jong en fit te houden.

VICTORIA: Steve, voor de tweede keer, wie heeft er gezegd dat jullie mogen gaan zitten? We openen zo meteen en er is nog niks klaar. Alles is nog vuil.

SANNE: Victoria, ik was bezig met poetsen en toen heb ik Steve gestoord. Het is mijn schuld. Je moet niet boos op hem zijn.

VICTORIA: Heeft er iemand iets aan jou gevraagd? En hoe zie je er weer uit vandaag? Kon je geen andere kleren of schoenen aandoen?

SANNE: Dit zijn mijn lievelingsschoenen.

STELLA: *(gaat naar Sanne)* OMG, Sanne. Jij hebt echt geen gevoel voor stijl. Die sloefen en die vodden trekken op niks. Kijk naar mij. Altijd de nieuwste trends.

KAREN: *(kijkt op haar gsm)* Ja, altijd de nieuwste trends.

STEVE: Stella, als ik mij niet vergis zijn die "vodden" nog van jou geweest.

STELLA: Geweest. Dat wilt zeggen: uit de mode, lelijk, achterhaald. En blijkbaar vindt Assepoester hier het dan niet erg om ze te dragen. Ach ja, waarom ook niet. Jij bent ook uit de mode, lelijk en achterhaald.

KAREN: Ja, achterhaald.

VICTORIA: Meisjes, het is al goed. Verspil jullie tijd niet aan haar. Wij moeten nog gaan winkelen.

STELLA: Eindelijk, want de kleren van vorige maand zijn al helemaal uit de mode. Oh Sanne, wil jij ze misschien hebben aangezien jij graag uit de mode bent?

STEVE: Zei uw moeder niet dat u moest ophouden?

STELLA: Klep dicht, ik heb het niet tegen jou.

KAREN: Ja, niet tegen jou.

STELLA: Karen, wil je wel eens ophouden met mij telkens na te zeggen? En stop met op die gsm te kijken.

(Frank komt ondertussen binnen met een paar flessen om in de frigo's te zetten.)

KAREN: *(ziet Frank binnen komen)* Dag Frank. Wat zie je er goed uit vandaag.

FRANK: Euh, hallo. Bedankt.

KAREN: Zie ik er ook goed uit vandaag?

FRANK: Euh ja, als jij het zegt.

KAREN: Oh, dank je wel. Wat ben je lief!

FRANK: Bedankt? Steve, zal ik de frigo's vullen?

VICTORIA: Steve, dat is jouw job.

STEVE: Dat weet ik maar ik heb net mijn nagels laten doen. En Frank was zo vriendelijk om voor te stellen dat hij de frigo's zou vullen.

VICTORIA: Ik heb hier allemaal geen tijd voor. Steve, doe waarvoor ik je heb aangenomen...

STEVE: Correctie. Sanne haar papa heeft mij aangenomen.

VICTORIA: En hij was mijn partner dus dat is hetzelfde. Doe waarvoor IK je heb aangenomen en vul de frigo's. Wij moeten gaan winkelen om nieuwe kleren te kopen want volgende week hebben we een belangrijk diner en komt er een potentiële koper naar dit pand kijken.

SANNE: Wat zeg je daar?

STELLA: OMG mama, nu is ze nog doof ook. EEN BELANGRIJK DINER EN EEN POTENTIËLE KOPER! We gaan dit krot verkopen en jij bent niet uitgenodigd voor het diner.

SANNE: Maar dat kan u niet doen. Dit is van mijn familie. Papa heeft hier zo hard in gewerkt. Waarom wil je het verkopen?

VICTORIA: Kijk eens even rond. Het ziet er niet uit en er komt te weinig volk over de vloer om dit draaiende houden.

STEVE: Met andere woorden: ze wil de geldkraan voor een laatste keer open laten.

(Victoria kijkt boos naar Steve.)

VICTORIA: Ik heb iemand gevonden die het voor een goeie prijs wilt kopen. Hij komt volgende week naar hier om het pand te bekijken.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze